

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Lenky Kaniové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **JUDr. J. P., Ph.D.**, zastoupen JUDr. Adamem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2022, č. j. MV-16833-6/ODK-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2023, č. j. 14 A 43/2022 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem týkajícím se žádosti o informace, kterou se žalobce domáhal poskytnutí testových otázek a správných odpovědí ke zkoušce zvláštní odborné způsobilosti pro výkon činností při územním rozhodování a při rozhodování na úseku stavebního řádu a vyvlastnění podle § 22 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávných celků (dále jen „zákon č. 312/2002 Sb.“).

[2] Institut pro veřejnou správu Praha (dále jen „povinný subjekt“), tuto žádost o informace odmítl. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. V prvé řadě uvedl, že se nejedná o žádost podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, přestože ji tak žalobce označil, a proto postupoval podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace pak odmítl poskytnout,

neboť zpřístupnění konkrétních testových úloh a správných odpovědí není uvedeno ve výčtu dle § 22 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb., upravujícího informace poskytované úředníkovi podstupujícímu zkoušku, a zpřístupnění by odporovalo účelu tohoto ustanovení.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, kterou městský soud zamítl. Ztotožnil se s tím, že požadované informace nelze podřadit pod § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí, a že byly dány důvody pro odmítnutí poskytnout informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Smyslem zvláštní právní úpravy v § 22 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. totiž je, aby byly poskytnuty pouze v něm uvedené informace ke zkoušce; jediné tak je zajištěn její řádný průběh. Pokud by žalovaný vyhověl žádosti o informace a poskytl přímo testové otázky a správné odpovědi, popřel by smysl ověřování zvláštní odborné způsobilosti písemným testem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Požadované informace podle něj mají zásadní dopad na stav a ochranu životního prostředí, neboť se jedná o informace ke zkoušce odborné způsobilosti osob, které po jejím složení dále rozhodují v rámci územního a stavebního řízení. Samy otázky se přitom týkají životního prostředí a jeho ochrany.

[6] I pokud by se ovšem nejednalo o informace o životním prostředí, neexistuje zde důvod pro odepření zpřístupnění podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel žádal poskytnout testové otázky k písemnému testu, které ani povinný subjekt nepovažuje za zkušební otázky podle § 22 zákona č. 312/2002 Sb., ačkoli účel právě tohoto ustanovení podle městského soudu vyžaduje, aby je povinný subjekt odmítl poskytnout. O testových otázkách není v zákoně žádná zmínka. Stěžovatel má za to, že se městský soud nevypořádal s příklady jiných odborných zkoušek (písemná část zkoušky pro získání řidičského oprávnění nebo testová část advokátních zkoušek), ke kterým jsou testové otázky zpřístupněny, aniž by došlo k ohrožení zkoušky. Zkouška, o kterou se v nynějším případě jedná, obsahuje také ústní část. Ta zajišťuje, aby se uchazeč nenaučil pouze testové otázky. Podle stěžovatele mu tak měly být zpřístupněny alespoň testové otázky bez správných odpovědí.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší žádné podstatné skutečnosti. Účelem zkoušky odborné způsobilosti je ověření znalostí potřebných pro výkon správní činnosti a má jí předcházet náležitá příprava. Jestliže by byly testové otázky stěžovateli zpřístupněny, stěžovatel byl by zvýhodněn oproti jiným uchazečům. Kasační stížnost navrhnul zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla

pokračování

podána včas a oprávněnou osobou. Důvodností kasační stížnosti se soud zabýval v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Kasační soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu (body 17 - 19 napadeného rozsudku), že požadované informace nespádají pod rozsah informací podle zákona o právu na informace o životním prostředí. Testové otázky a odpovědi na ně nejsou informacemi, které vypovídají o stavu a vývoji životního prostředí, o příčinách a důsledcích tohoto stavu [§ 2 písm. a) bod 1 zákona o právu na informace o životním prostředí], naopak jde pouze o skladbu a obsah písemného testu z části zkoušky zvláštní odborné způsobilosti. Nejedná se ani o příčinu konkrétního stavu životního prostředí, neboť neexistuje bezprostřední souvislost mezi nimi a stavem a kvalitou životního prostředí. Ačkoliv mohou obsahovat informace o životním prostředí, nutně půjde o informace již zveřejněné, a to přinejmenším v seznamu odborné literatury a právních předpisech vztahujících se k souboru zkušebních otázek, jež jsou úředníkovi podle § 22 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. sděleny. Ve formě, v jaké je požadoval stěžovatel, se naopak jedná pouze o informace o zkoušce zvláštní odborné způsobilosti, které se bezprostředně životního prostředí netýkají. Požadované informace proto nelze podřadit pod § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí.

[10] Požadované informace pak nelze poskytnout ani v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud v napadeném rozsudku uspokojivě vysvětlil (body 21 - 24 napadeného rozsudku), že zvláštní zákon může stanovit speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak již uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, „*v zásadě je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem*“.

[11] V nyní projednávané věci plyne důvod pro odmítnutí žádosti ze skutečnosti, že § 22 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. obsahuje výčet informací, které mají být úředníkovi podstupujícímu zkoušku zpřístupněny, a proto – jde-li o náplň zkoušky – nelze nad zákonem stanovený rozsah sdělit informace jiné. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že je zcela legitimní a v souladu se zájmem na zabezpečení řádného průběhu zkoušky, pokud uchazeč předem nezná konkrétní znění testu, ale musí prokázat komplexní přípravu z celé zkoušené materie (viz napadený rozsudek, bod 25). Tomu neodporuje ani skutečnost, že při jiných odborných zkouškách jsou testové otázky uchazečům k dispozici, neboť jde o zkoušky, jejichž odlišné podmínky stanovují jiné právní předpisy. Například § 40 odst. 1 věta čtvrtá zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nebo § 4a odst. 4 vyhlášky č. 197/1996 Sb., kterou se vydává zkušební řád pro advokátní zkoušky a uznávací zkoušky (advokátní zkušební řád), totiž upravují zveřejnění všech zkušebních otázek.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Kasační soud z výše uvedených důvodů neshledal napadený rozsudek městského soudu z pohledu uplatněných kasačních námitek nezákonným, a kasační stížnost stěžovatele v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu